

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 czerwca 2017 r. (data stempla pocztowego, k. 37) skierowanym przeciwko (...) Towarzystwu Schronisk (...), powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o zasądzenie kwoty 2400,56 PLN zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz kwoty 17,00 PLN tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wskazano, że powód zawarł w dniu 30.08.1995 r. z pozwanym umowę nr (...), której przedmiotem była sprzedaż stronie pozwanej energii elektrycznej. Pozwany nie uregulował zapłaty należnych powodowi kwot, z tego powodu powstało po jego stronie zadłużenie opisane pozwem (pozew, k. 2-4).

W dniu 13 lipca 2017 r. Referendarz sądowy tut. Sądu wydał w sprawie VI Nc 3027/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem powoda (nakaz zapłaty, k. 38).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego zaskarżył nakaz w całości, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia. Wskazał, iż jak wynika z pozwu roszczenie powoda stało się wymagalne już w czerwcu 2012 roku. Podniósł także, iż w przedłożonych do pozwu dokumentach, w tym w umowie z dnia 30 sierpnia 1995 r. nie ma zapisu dotyczącego kary umownej. Ponadto z dokumentów i oświadczeń powódki nie wynika także w jaki sposób została ustalona dochodzona kwota oraz z czego ona wynika (sprzeciw, k. 44-47).

Pismem z dnia 10 kwietnia 2018 r. (data stempla pocztowego k. 83) pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko oraz dołączył dokument wygenerowany przez system powoda, wykazujący sposób wyliczenia kary umownej i wystawionej noty obciążeniowej w związku z rozwiązaniem umowy. Wskazał, iż zarzut dotyczący przedawnienia roszczenia poddaje pod rozagę Sądu (pismo procesowe powoda k. 80-81).

W dalszym toku postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 30 sierpnia 1995 r. została zawarta umowa nr (...) o dostarczenie energii elektrycznej między (...) S.A., Rejon Energetyczny C., a Schroniskiem (...) w U.. Dostawca zobowiązał się do dostarczenia energii elektrycznej z sieci o napięciu 220/380 V do obiektu w U. ul. (...) do celów ogólnoużytkowych. Pobór mocy i energii elektrycznej odbywać się będzie zgodnie z warunkami technicznymi przyłączenia z dnia 12.06.1995r. nr (...), które stanowią załącznik do niniejszej umowy (k. 5-6).

Pismem datowanym na dzień 19 kwietnia 2012 roku (...) S.A. Oddział I z siedzibą w Ł. wypowiedział umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji dotyczącej punktów poboru energii elektrycznej ze skutkiem na dzień 31/05/2012r (k. 25).

Pismem datowanym na dzień 8 czerwca 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. wystosowało do Schroniska (...) pismo – z tytułowana nota obciążeniowa nr (...). W treści noty wskazano, iż obciążenie na kwotę 1592,52 PLN następuje z tytułu wypowiedzenia warunków umowy przed upływem okresu obowiązywania cen promocyjnych, z przyczyn niezależnych od (...) sp. z o.o. Termin zapłaty należności określono na dzień 22 czerwca 2012 roku (k. 21).

Pismem datowanym na dzień 17 lutego 2017 roku, skierowanym do Schroniska (...), powód wezwał do zapłaty kwoty 1592,52 PLN z tytułu kary umownej (k. 22).

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty złożone przez strony postępowania w trakcie procesu. Okoliczności faktyczne opisane powyżej nie były kwestionowane przez strony. Pozwany kwestionował jednakże, aby dokumenty złożone przez powoda mogły wywołać jakiegokolwiek skutki prawne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu w całości.

Roszczenie strony powodowej miało znajdować swoją podstawę w umowie nr (...) o dostarczenie energii elektrycznej, jaką strony postępowania zawarły w dniu 30 sierpnia 1995 roku.

Po pierwsze, pozwany podniósł skutecznie zarzut przedawnienia. Roszczenie powoda o zapłatę [jeśli w ogóle przyjąć, że jest zasadne] to stało się wymagalne w dniu 20 czerwca 2012 roku [vide: uzasadnienie pozwu – k. 3]. Pozew został złożony dopiero w dniu 02 czerwca 2017 roku.

Termin przedawnienia roszczenia można ustalić na podstawie art. 118 k.c., zgodnie z którym jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz **roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata**.

Niemniej dodatkowo, mamy do czynienia z przepisem szczególnym, tj. z art. 750 k.c. który wskazuje, że do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Powód niewątpliwie świadczy jako profesjonalny przedsiębiorca usługi w zakresie dostarczania energii elektrycznej. W art. 751 k.c. określony został **dwuletni termin przedawnienia roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności** i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, **które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju**.

Jak wynika z uzasadnienia pozwu, roszczenie stało się wymagalne w dniu 20 czerwca 2012 roku [k. 3]. Bez względu na to, czy uznamy, że w niniejszej sprawie termin przedawnienia będzie dwu, czy trzyletni, to i tak w każdej z tych sytuacji roszczenie powoda uległo już przedawnieniu. Nastąpiło to albo w dniu 20 czerwca 2014 roku, albo w dniu 20 czerwca 2015 roku. Z pewnością termin przedawnienia w niniejszej sprawie nie jest dziesięcioletni.

Zatem należy uznać, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia okazał się w pełni zasadny.

Niemniej, Sąd chciałby również dodać, że powództwo w niniejszej sprawie nie zostało udowodnione co do zasady i wysokości.

W ocenie Sądu Rejonowego strona powodowa nie udowodniła, że przysługuje jej wskazane w pozwie roszczenie. Jego podstawą miałyby być kara umowna. Sąd chce na marginesie wskazać, że nie wynika to nawet z samego pozwu, lecz dopiero z jednego z dokumentów załączonych do pozwu [k. 22]. Niemniej, w umowie z dnia 30 sierpnia 1995 r. nr (...) nie ma zapisu umożliwiającego powodowi naliczenie jakiegokolwiek kary umownej. Brak jest w powyższej umowie również podstaw/zasad do jej naliczenia. Przepisu umożliwiającego naliczenie kary umownej nie ma również w Ustawie prawo energetyczne. Sąd w powyższym zakresie w pełni zgadza się ze stanowiskiem pozwanego opisanym w sprzeciwie.

Zgodnie z art. 6 k.c. oraz art. 232 zd. pierwsze k.p.c., to na stronie, która wywodzi z jakiegoś faktu korzystne dla siebie skutki prawne spoczywa ciężar dowodzenia tych faktów, w związku z czym powinna ona dostarczyć w tej mierze niezbędny materiał dowodowy.

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda (wyrok SN z 11 grudnia 2007 roku, II CSK 332/07, LEX nr 623796). Tymczasem powód nie udowodnił, że dochodzona pozwem należność mu przysługuje, co pozwany prawidłowo uargumentował. Wyliczenia powoda załączone do pisma procesowego z dnia 10 kwietnia 2018 roku nie mają żadnego

znaczenia. Sąd nie jest w stanie ustalić na jakiej podstawie i dlaczego właśnie w takiej kwocie roszczenie zostało zgłoszone [k. 82].

Nadto Sąd zasądził zwrot kosztów procesu od powoda na rzecz pozwanego, w trybie art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie dla pełnomocnika – radcy prawnego w wysokości 900 PLN, stosownie do Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji orzeczenia.

ZARZĄDZENIE

(...)